

maalet, som de ærede Medlemmer ville se, nødvendigt, naar man her rører ved Indfødsretten, og det faar derved en helt anden Karakter. — Det ærede Medlem, der først havde Ordet (C. B. Nyholm), har gjort mig opmærksom paa, at jeg ikke havde optaget en Bemærkning af ham med Hensyn til Testationsretten. Han opfattede det Spørgsmaal, om der ikke kunde være Grund til at fjerne de smaa Forskjelligheder, der ere blevne tilbage med Hensyn til de mindre og de større Landeindomsbesiddere, idet der med Hensyn til de saakaldte Selvteerbønder er særlige Testationsformer hjemlede ved Forordningen af 1837, medens der med Hensyn til dem, som have Sædegaardseieres Ret, efter Forordningen af 21de Mai 1845 gjælder, at der er forbeholdt dem Valget mellem at gaa frem efter Forordningen af 1845 eller at benytte den Ret, som gives ved denne Lov. Man har i Landsthinget ment, at det vilde være liberalere, om jeg saa maa sige, ikke her at tage Noget fra Nogen, og at der ikke var tilstrækkelig Grund — derom tror jeg, Alle ere enige — til at overføre disse særegne Testationsformer paa de større Eiendomsbesiddere, men at man gjerne kunde lade de mindre beholde denne Ret, og paa samme Maade har man ment, at, da det Spørgsmaal blev opkastet, hvad Forholdet var imellem Forordningen af 1845 § 27 og den nærværende Lov, var det liberalere at lade de Paagjældende have Valget, idet der kunde være enkelte Tilfælde, hvori den ældre Ret var uof saa hensigtsmæssig som den nye, der i de fleste Tilfælde ganske vist vil gaa videre. De Herrer ville se, at dette ikke er principielle Spørgsmaal, men jeg tror, at der egentlig ikke vilde være videre vundet ved at fjerne disse smaa Forskjelligheder, som ere blevne staaende uden at volde Ulempe til nogen af Siderne. Hvad endelig angaar de Bemærkninger, som den ærede sidste Dater (S. A. Hansen) fremsatte, er jeg næsten bange for, at han, naar jeg nu vil sige Noget derom, vilde udfinde, at det derved havde vist sig, at der var gjort endnu større Fremskridt, saaledes at Fremskridtene tilsidst kunde blive altfor overraskende. Jeg skal derfor indskrænke mig til at gjentage, at det

er aldeles klart, hvad der ligger for i nærværende Lovforslags § 20, og under hvilke særegne Betingelser de her opstillede Regler have kunnet opstilles. Det er saa klart, at det ikke trænger til nogen Forklaring. Jeg er ganske overbevist om, at ærede Medlemmer ogsaa uden min Hjælp ville kunne se, hvorledes det forholder sig med Opdagelsen af, hvorvidt jeg skulde være gaaet frem. Paa den anden Side tror jeg rigtignok, at det ærede Medlem ligeoverfor (Alberti) kjender mig ikke tilstrækkelig til rettelig at kunne bedømme mit Standpunkt. Jeg har en Forestilling om, at han har en eieendommelig Opfattelse af mig i disse Spørgsmaal, som ikke holder Stik, men det vilde ikke være passende nu at komme ind derpaa, thi jeg vilde da komme til at udtale mig om Fæstesagen i det Hele. Det vilde allermindst være passende, om jeg nu udtalte mig om min Stilling til Fæstesagen i Landsthinget i forrige Samling; det tror jeg, det høie Thing vil erkjende.

S. A. Hansen: Det glædede mig, at den ærede Justitsminister ikke gjorde noget Forsøg paa at vise, at jeg havde taget feil. — Der er imidlertid et Spørgsmaal, som jeg glemte, da jeg før havde Ordet. Vallo og Bemmetofte kom ikke med, da vi behandlede Afsløsningsloven for Bøndergodset paa offentlige Stiftelser, fordi man paastod, at de ikke vare Stiftelser, og jeg vil nu spørge, om de da komme ind under denne Lov, eller hvordan den ærede Minister mener, at de høre hen?

Justitsministeren: Jeg tilstaar, at jeg ved hele denne Sags Behandling ikke et Dieblit har tænkt paa Vallo og Bemmetofte; det er vist, men jeg ser heller ikke, at Loven indeholder nogenformhelt Opfordring eller Anledning til at tænke paa dem; thi de kunne dog ikke falde ind under „Lehn, Stamhuse eller Fideikommissjer.“

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 71 Stemmer.